

[Ninn-Hansen.]

ved afslutningen af mødet, og på det tidspunkt var der ingen, der sagde fra, heller ikke hr. Albertsen. At hr. Albertsen så angriber hele den ordning, det må hr. Albertsen da selv om. Det var ikke vores opfindelse. Det var regeringen, der ønskede, at forhandlingerne skulle ske på den måde, at man havde et særligt, hemmeligt udvalg, og det gik vi med til. Men det må hr. Albertsen så sandelig tale med sin regering om, inden han lovsynger den røde sol en gang til.

(Kort bemærkning):

Albertsen: Arbejdsformen har hr. Ninn-Hansen og udvalget accepteret. Arbejdsformens konklusion måtte selvfølgelig så også være, at det, der kom til at foreligge, var en udtalelse og en indstilling fra de 10 og ikke fra de 17. At der skulle tilføjes den bemærkning, at de 10's indstilling som sagt i dag af formanden for udvalget, var helt i overensstemmelse med udvalgsformandens, er en anden sag; det har ikke noget med de øvrige 6 at gøre. Jeg beklager, at jeg sagde 7 og ikke 6. Hvis hr. Ninn-Hansen vil have den trøst med, kan han få den, men heller ikke mere.

Hans Kjær: Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger. Først vil jeg takke økonomi- og budgetministeren for oplysningerne om ESRO. Jeg må forstå det, SF's ordfører som forslagsstiller gav udtryk for i første runde, sådan, at ændringsforslaget trækkes tilbage. Der er jo et klart tilsagn fra ministeren om, at man får et aktstykke med de kompenserende besparelser. Dermed er det spørgsmål for os ude, når ændringsforslaget bliver trukket tilbage.

Jeg vil takke økonomi- og budgetministeren for oplysningerne om forhandlingerne med kommunerne. Når jeg stillede spørgsmålet, var det, fordi jeg synes, at det er en væsentlig del af hele den økonomiske politik, idet der jo er enighed om, at den offentlige økonomi hænger sammen mellem statens og kommunernes finanser. Det er ikke ud fra en slags kommunal jagt, disse spørgsmål rejses. Det er simpelt hen ud fra en erkendelse af, at der må være harmoni mellem disse to store sektorer i den offentlige økonomi, hvis bestræbelserne for at få orden i

systemet skal føre til noget. Jeg forstår, at økonomi- og budgetministeren ikke alene er enig i det, men at han også kunne stille i udsigt, at der snart kom en afklaring på det.

Jeg har nogle bemærkninger til hr. Lysholt Hansen, der i sit første indlæg opstillede 4 punkter. Det er såmænd mere for den historiske sandheds skyld, jeg vil gøre opmærksom på, at når man siger, at den sociale balance skal genskabes, må hr. Lysholt Hansen ved at se på udviklingstallene i budgetoverslagene sikkert erkende, at den sociale balance ikke var kommet i fare under den tidligere regering. Tværtimod var der sket betydelige fremskridt på dette område.

Når hr. Lysholt Hansen siger, at der skal sættes gang i byggeriet, kan han også se i tallene, at der er bygget mere end 150.000 boliger under VKR-regeringen, og at der alene i 1971 opførtes 50.000 boliger, hvilket er mere, end der nogen sinde er opført under en socialdemokratisk regering. Der er aldrig bygget tilnærmelsesvis så mange boliger i Danmark som under den borgerlige regering.

Der skal sættes gang i beskæftigelsen. Ja, vi ved jo alle sammen, at der har været en afmatning, men det er netop interessen for ikke at ødelægge mulighederne for en varig beskæftigelse, der gør, at man er nødsaget til at interessere sig for helheden i økonomien.

Endelig om valutaudviklingen, som jeg kan forstå at også statsministeren i dag på et pressemøde har fremhævet som en af de meget positive ting: nu skal det vel ikke skjules for resten af befolkningen, at denne positive valutaudvikling hænger sammen med, at vi på meget kort tid har optaget de største statslån i Danmarks-historien. Jeg siger ikke dette som nogen kritik, for jeg har selv været med til at stemme for, at regeringen fik bemyndigelsen til disse statslån. Jeg mener også, at det kunne være rigtigt at have den sikring. Vi har erfaringer for den risiko, der ellers kan være. Men det kan vel ikke tages som udtryk for nogen positiv bevægelse i den økonomiske udvikling som sådan. Det er et sikkerhedsnet, og det er og bliver ikke andet end et sikkerhedsnet. Tværtimod må man vel erkende, at med disse store statslån som sikkerhedsnet følger der nogle betydelige for-